

I

PROSPERITY

Kate a zuhanás lendületét kihasználva futott tovább. A lábszárán ejtett sekély vágásból vér csepegett; a mellkasát ért ütéstől fájt a tüdeje. Hálát adott a páncélért, még ha az csak egy tákolmány is volt.

– *Fordulj jobbra!*

A bakancsa megcsúszott a sikamlós járdán, amikor bevágott a sarkon a mellékutcába. Az viszont a közelgő vihar ellenére tele volt emberekkel, mindenhol asztalokat és vendéglők napernyőit látta. Kate káromkodott.

– *Közeledik!* – hallotta Teo hangját a fülében.

Visszahátrált a főútra, és ismét nekilódult. – Ha nem akarsz rengeteg áldozatot, talájl nekem egy másik helyet!

– *Fél háztömb után jobbra* – válaszolta Bea, amitől Kate úgy érezte magát, mint egy karakter egy multiplayer videojátékban, akit szörnyek kergetnek egy hatalmas város utcáin. Csak éppen ez a hatalmas város valódi volt, a főváros Prosperity szívében, és valódiak voltak a szörnyek is. Vagyis már csak egy szörny. Egyet leszedett, de a másik még üldözte.

Ahogy futott, vonaglottak körülötte az árnyékok. Szél kavargott a nyirkos éjszakában, és kövér esőcseppek hullottak Kate gallérijába, majd lecsorogtak a hátán.

– *Előtted balra* – közölte Bea. Kate elrohant egy sor üzlet előtt, végig egy sikátoron, félelem és vér nyomát hagyva maga után, mint a kenyérmorzsákat. Egy fallal lezárt keskeny területre ért, csakhogy az nem is fal volt, hanem egy raktár ajtaja, és Kate egy pillanatra visszakerült a másik raktárépületbe, a sötét helyiségbe, ahol egy fémrúdhoz bilincselték, és a másik oldalon fém sújtott le csontra, és valaki...

– *Balra!*

Bea hangjára Kate felocsúdott az emlékei közül. Az ajtó résznyire nyitva állt előtte, úgyhogy inkább átlépett az esőből a benti ürességbe.

A raktárnak nem voltak ablakai, csak a Kate háta mögül beszűrődő fény világította meg egy-két méternyire – az acélvázás épület többi része vaksötétbe burkolózott. Kate pulzusa a fülében dobolt, miközben megroppantott egy felturbózott fényrúd – Liam ötlete volt –, és behajította az árnyak közé, hogy tiszta, fehér fénnel árássa el a raktárteret.

– *Kate...* – Riley most először szólalt meg. – *Légy óvatos!*

Kate felhorkant. Riley haszontalan tanácsaira mindig lehetett számítani. Végigfuttatta a tekintetét a raktáron, meglátta, hogy egy helyen a feltornyozott ládákról elérheti az acélgerendákat, és mászni kezdett. Éppen felért, amikor a raktárajtó megzördült a zsanérjain.

Kate megdermedt.

Lélegzet-visszafojtva figyelte az ajtólap peremén felbukkanó ujjakat, amelyek nem húsból és vérből voltak, hanem valami másból.

A jó fülében statikus zizegést hallott.

– *Helyzet?* – kérdezte Liam idegesen.

– *Nem érek rá* – sziszegte Kate a gerendán egyensúlyozva, miközben a szörny kitöltötte az ajtónyílást. Kate-et kiverte a hideg

verejték; egy pillanatra mintha Sloan vörös szemét látta volna, csillogó fogait, sötét öltönyét.

Gyere ki, kicsi Katherine, mondaná Sloan. Játsszunk egyet!

De csak a képzelete játszott vele; a raktárba beóvakodó lény nem Malchai volt. Hanem valami egészen más.

A szeme ugyanolyan vörös, igen, és az ujjai egy Corsai éles karmaiban végződtek, de a bőre kékesfekete, mint egy rothadó hulláé, és nem húst vagy vért kívánt.

Hanem *szíveket*.

Kate maga sem tudta, miért feltételezte, hogy a szörnyek egyformák lesznek. Veritynek megvolt a maga triádja, itt azonban csak egyfélével találkozott. Egyelőre.

Ugyanakkor Veritynek volt a tíz állam közül a legmagasabb bűnözési rátája (Kate biztosra vette, hogy ez nagyrészt az apjának volt köszönhető), viszont Prosperity bűneit nehezebb volt kategóriába sorolni. Papíron messze a leggazdagabb tartománynak számított, azonban masszív gazdasága belülről rothadt.

Ha Verity bűnei kések voltak, gyorsak és gonoszak, akkor Prosperity bűnei mérgek. Lassúak, alattomosak, ám éppoly halálosak. Amikor pedig az erőszak végül szörnyűséges hús-vér alakot öltött, az nem egyszerre történt, mint Verityben, hanem apránként, elég lassan ahhoz, hogy a város nagy része még most is úgy tegyen, mintha nem is léteznének.

A raktár ajtajában álló dolog azonban nagyon is létezőnek tűnt.

Beszívta a levegőt, mintha ki akarná *szagolni* Kate-et, borzongatóan emlékeztetve rá, hogy pillanatnyilag ki a ragadozó, és ki a préda. Kate háta borsódzott tőle, ahogy ide-oda forgatta a fejét. A szörny végül felnézett rá.

Kate nem vesztegette az időt.

Az acélgerendába kapaszkodva lehuppan; guggolásba érkezett a szörny és az ajtó közé, kezében megvillantak az alkarhosszúságú, veszedelmes hegyben végződő fémkarók.

– Engem keresel?

A lény megfordult, és kéttucatnyi kékesfekete fogával vadul rávicsorgott.

– *Kate?* – Teo nem hallgatott el. – *Látod?*

– Aha – felelte a lány szárazon. – Látom.

Bea és Liam egyszerre kezdett beszélni, de Kate megérintette a fülét, amitől a szavakat hangos zene váltotta fel, dübörgő basszus. Megtöltötte a fejét, elfojtotta a félelmét, a kétségeit, a szívverését, és minden más haszontalan dolgot.

A szörny behajlította hosszú ujjait, Kate pedig felkészült az összecsapásra – az első példány, mint a horzsolásai tanúskodnak róla, azonnal be akarta zúzni a lány bordáit. Ez a szörny azonban nem támadott.

– Mi a gond? – cukkolta Kate, közben a zene lüktetésétől a saját hangját sem hallotta. – Az én szívem nem elég jó neked?

Az elején még egy kis ideig gondolkodott rajta, hogy a lelkébe írt bűnei nem teszik-e valamiképpen kevésbé étvágygerjesztővé.

A jelek szerint nem tették.

A szörny *előrevetette* magát.

Kate-et mindig meglepte, mennyire *gyorsak*.

Mindegy, milyen nagyok.

Mindegy, milyen rusnyák.

Sebesen kitért előle.

A hat magániskolában eltöltött öt év és az ottani önvédelmi tanfolyamok adtak neki némi előnyt, de az igazi leckét az el-

múlt hat hónap során tanulta meg, mialatt a rémekre vadászott Prosperity éjszakáiban.

Táncolva igyekezett elkerülni a lény karmainak csapásait, hogy közben a karja alatt lebukva közel férközhessen hozzá.

A karmok a levegőt hasították Kate feje felett: a lány elhajolt előlük, és a fémkaró hegyével feltépte a szörny kinyújtott kezét.

Az sziszegve újra felé csapott, és ezúttal el is találta: csak akkor riadt vissza, amikor karmai hozzáérttek a Kate felszakított ruhaujja alatti rézhálóhoz. A páncél felfogta a csapás erejének legnagyobb részét, de a lány mégis felszisszent, ahogy a karján valahol felhasadt a bőr, és folyni kezdett a vére.

Újra káromkodott, és bakancsos lábával mellkason rúgta a szörnyet.

Kétszer akkora volt, mint ő maga, éhség, vér, és ki tudja még mi minden tartotta össze, Kate bakancsát azonban vassal talpalták, a lény hátratántorodott tőle, a saját húsát karmolászta, miközben az a tiszta fém érintésétől leperzselődött róla, feltárva a szívét védő vastag hártyát.

A céltábla közepe.

Kate előrevetette magát, és rúgásának még mindig sercegő helyére célzott. Vaskarója könnyedén döfte át a szövetet, az izmot, majd a szörny létfontosságú szervébe hatolt.

Ironikus, hogy a szörnyek szíve is sebezhető, gondolta Kate.

A lendület továbbsodorta, és ahogy a szörny hanyatt esett, Kate rázuhant, bele a lény után maradt halomnyi fekete ocsmányságba. Feltápáskodott, a lélegzetét is visszafojtotta, nehogy belélegezze a bűzös gázokat, amíg kiér az ajtóig. Neki-vetette a hátát, és a kezét vérző karjára szorította.

A fülében szóló szám véget ért, és Kate visszakapcsolta az adó-vevőt a központ hullámhosszára.

– *Mennyi idő telt el?*

– *Muszáj tenniük valamit.*

– Kuss – nyögte ki. – Itt vagyok.

Valaki szentségelt.

Mások röviden hangot adtak megkönnyebbülésüknek.

– *Helyzet?* – kérdezte Bea.

Kate előszedte a telefonját, lefényképezte a betonon szétfolyt gusztustalanságot, és elküldte.

– *Jézusom* – jött Bea válasza.

– *Szörnyű* – tette hozzá Liam.

– *Szerintem Photoshop* – szólalt meg Teo is.

– *Mindig... szétmállanak?* – kérdezte Riley undorodva.

A szóáradat csak megerősítette benne a bizonyosságot, hogy ezeknek az embereknek semmi keresnivalójuk a hadszíntéren. Nekik is megvolt feladatuk, de nem olyanok voltak, mint ő. Nem voltak vadászok.

– *Te hogy vagy, Kate?* – érdeklődött Riley. – *Minden rendben?*

Kate lábszárát eláztatta a vér, az ujjairól is csöpögött, és igazság szerint kicsit szédült is, de Riley ember volt: neki nem kellett igazat mondania.

– Kiválóan – vágta rá, és bontotta a vonalat, mielőtt meghallhatták volna, hogy elakad a lélegzete. A fényrúd ekkor pislogni kezdett, majd kihunytt, újra teljes sötétségben hagyva Kate-et.

De nem bánta.

Ebben a sötétben már nem rejtőzött szörny.



Kate felkaptatott a lépcsőn, közben szürke vízcseppeket hagyott maga után. Amikor félúton járt hazafelé, az eső ismét rákezdet, de a lány a hideg ellenére élvezte, hogy elázik, és a víz lemossa róla a fekete vér és miazma nagy részét.

Még így is olyan volt, mint aki összetűzésbe került egy üveg tintával – és vesztett.

Felért a harmadik emeletre, és kinyitotta az ajtót.

– Drágám, hazajöttem!

Persze nem kapott választ. Riley lakásában szállt meg, vagyis egy lakásban, amelyet a fiú szülei fizettek, mialatt maga Riley a pasijához, Malcolmhoz költözött, hogy „bűnben élhessenek”. Kate emlékezett az első benyomására a helyről, amikor először látta meg a vakolatlan téglafalat, a képeket, a túltömött, kényelemre tervezett bútorokat, és az jutott eszébe, hogy Riley szülei bizonyára más katalógusból vásároltak, mint Callum Harker.

Azelőtt még sosem élt egyedül.

A kollégiumokban mindig kétágyas szobákat kaptak, a Harker Hallban pedig ott volt vele az apja. Elvileg. És persze az árnyéka, Sloan. Kate mindig azt hitte, élvezni fogja a szabadságot, ha végre lesz magánélete, de mint kiderült, a magány veszít a vonzerejéből, ha nincs más választásod.

Elnyomta az önsajnálát hullámát, mielőtt az maga alá tette volna, és elindult a fürdő felé, útközben lehámozva magáról a páncélt. Kissé túlzás volt *páncélnak* nevezni a paintball-felszerelésre húzott rézhálót, de köszönhetően annak, hogy Liam érdeklődési körébe a háborús játékok és a jelmeztervezés is beletartozott, a ruha az esetek kilencven százalékában bevált. A fennmaradó tízben, nos, akkor nem maradt más, csak éles karmok és balszerencse.

Meglátta a saját arcát a tükörben: hátrasimított, nedves szőke haj, fekete vérszeplőkkel tarkított, sápadt arc. Belenézett a saját szemébe.

– Merre jársz? – mormolta, és eltűnődött, hogy más életekben a többi Kate hogyan tölti ezt az estét. Mindig tetszett neki a gondolat, hogy minden döntéssel születik egy másik személyiség, aki másképp döntött, és valahol az univerzumban voltak Kate-ek, akik sosem tértek vissza Veritybe, és sosem könyörögtek azért, hogy elmehessenek.

Olyanok, akik mindkét fülükre hallottak, és akiknek megvolt mindkét szülőjük is.

Olyanok, akik nem menekültek, nem öltek, nem vesztek el mindent.

Merre jársz?

Réges-régen a kérdésre válaszul egy ház képe jelent volna meg előtte, túl a Pusztaságon, ahol magas a fű, és tágas az égbolt. Most viszont a Colton mögötti erdősávot látta, és egy almát a kezében, és a feje fölött énekeltek a madarak, vele szemben pedig egy fiú – aki valójában nem volt fiú – támasztotta az egyik fatörzset.

Kate megnyitotta a vizet, és fintorogva leszedte magáról az utolsó rongydarabot is.

A tükröt belepte a gőz; Kate visszafojtotta a nyögést, amikor a forró víz felsebzett bőréhez ért. Nekidőlt a zuhany falának, és egy másik városra, egy másik házra, egy másik zuhanyra gondolt.

Egy szörnyre, aki a kádban kuporog.

Egy fiúra, aki belülről perzselődik fel.

Kettejük összefonott ujjaira.

Nem hagyom, hogy lezuhanj.

Ahogy a forró víz előbb szürkén és rozsdavörösen, végül tisztán csorgott le róla, Kate szemügyre vette a bőrét. Szinte mindenhol hegek szabdalták. Kezdve a szeme sarkában maradt könnycseppel és a halántékától az állkapcsáig futó halvány vonallal – az autóbaleset emlékei, amelyben elvesztette az anyját –, majd vállán a Malchai fogainak nyoma és a Corsai karmainak ezüstös csíkja a bordáin.

És ott volt még a láthatatlan heg is.

A heg, amelyet akkor okozott magának, amikor felemelte az apja fegyverét, és meghúzta a ravaszt, amikor saját lelkét vörösre festve megölt egy idegent.

Dühös mozdulattal elzárta a vizet.

Bekötözte a legfrissebb sebeit, és közben azon gondolkodott, van-e olyan változata valahol, aki jól érzi magát. Talán feltett lábbal ül a moziban, és szörnyek csak a vásznon ólálkodnak körülötte, a közönség pedig sikoltozik, amikor előugranak, mert ha biztonságban van az ember, akkor az ijedség is vicces.

Nem kellett volna jobban éreznie magát attól, hogy elképzelte ezeket az életeket, mégis jobban érezte. Az elágazó ösvények egyike a boldogsághoz vezetett, amin viszont ő jár, az ide.

Ez pontosan az a hely, ahol lenned kell, mondta magának.

Öt évet töltött az életéből azzal, hogy olyan lány legyen, amilyenre az apja vágyott – erős, kemény, rettenetes –, csak azért, hogy a végén rájöjjön, az apjának ő egyáltalán nem kell.

Harker azonban meghalt, Kate pedig életben maradt, és most találnia kellett valamit, amit csinálhat, valamit, ami *lehet*, valami módját annak, hogy kamatoztassa a megszerzett tudását.

Azzal is tisztában volt, hogy ez nem elég; akárhány szörnyet mészárol le, ezzel nem fogja eltüntetni azt az egyet, amit ő teremtett, a saját lelkét nem képes megtisztítani, azonban az élet megy tovább.

Es itt, Prosperityben Kate célt és értelmet talált az életének, ahogy a tükörbe nézett, nem egy szomorú, magányos vagy elveszett lányt látott – hanem valakit, aki nem fél a sötétben.

Egy lányt, aki szörnyekre vadászik.

Még hozzá átkozottul jól.